

18. Min wän tyck icke illa wara, att jag på
 an en annan tid.
 glöbde mig, Men bed då Gud om det så är, fört-
 rättwisa är. Skönlär kan du icke bli för det du
 den är, Ty kom i häd det är en Gud, som allid
 17. Betänk det då min wän i tid, emedan ti-
 dit wi ha wänt förut.
 då är det redan slut, Då kan wi ej tillböta gå
 wi då ej utom är. Då är förtent att andra sig
 i graf, Mitt en gång när himlens portar stängs
 16. Dertför lät of betänka då förden wi löggs
 mäst derpå så löggs wi i graf.
 i strid i några minna. Men när wi tänka
 slut han sötna med sig här. En liten tid wi är
 drög och bitter är, Men om du dömmar den till
 15. Den talt som du har ständt åt mig, så
 wän, som riter är, Sedan wi din stid är.
 min wän, som jag här haft så far, En annan
 Det kan wäl röra sig. Nu är jag utstängd från
 mer fält för dig, ditt hjerta är ej här det som sten,
 14. Betänk för hwarje smärslig tar, jag här
 står min förtrogn wän med tärar upå tind.
 med dina ögon ser, Då se till ditt sin det
 ta, Och jag står jemte gwar, men om du på mig
 jag wara glad, när jag ser dig den brudgummen
 13. Men ett är det jag lesten är, Sur kan
 jemte dig.
 sin att det han står, Ettill jag då ständt i ständt
 du wärd wi brudgummen står, Då tändt ut ditt
 du har sagt och wärd du lofwat mig. Och du
 brudgummen står bredvid, Då kom i häd häd
 12. Och när du bröllopsdag skall stå och
 på mig.
 du din brudgum till mötes går, Då tändt en gång

Att jag kan wara ensam och allena, Ty då har
 jag ingen som oroar mig!

5. En gång när jag blir dödd och lagder uti
 grafwen, Kanhända du förjer och gråter efter mig?
 Men en gång kommer och den yttersta dagen, Då
 får du din belöning, som du handlat har med mig.

6. Nu slutar jag min wisa, jag orkar ej att
 sjunga, Ty tiden är beswärtlig och dagen är så
 lång; Men är du mig trogen, ända intill döden,
 Så träffas wi i himmelen wid Englarnas sång.

7. Adjo min hulda fader, adjo min ömma
 moder, Adjo min lilla Syster och så min kära
 wän; Min resa hon länder allt uppåt Norden, Ja
 Herten han wet om wi träffas mer igen.

Den Fjerde:

A gåstas lär wara ohischeli bra, Då kan ja för-
 stå, Ty alla i wåla de löpa ju sta, Si mafa att
 få; Då qwinfolk å kårar, Grå sparswar å starar
 A hjortar å harar De åflas, kan tro, A löpa å
 sko, att hos honorna ho.

2. S wåla å inte rosammare tåll, än fria, så
 ja, Ty när som kårn å flicka ho will, Så går hä
 så bra, Man slipper då buga A skryta å tjuga A
 pina å truga; Man å som man å Anten folk el-
 ler så, hä skryter nog må!

jag beest dig, Gatt du förtjunt mig, att imman
 warum så gwallt kan faller bli. Men ett är det
 ser på dig, Mitt färlsten, som war så fäst och
 11. Sa, blodet röres uti mig, hwar gång jag
 war ej så fäst den lät utsläda sig.
 mig han brann så fäst till dig, Men den du bar
 många trognast fäst. Den fästet som war tänd i
 i ett nati, Jag här för denna trohet stull, gätt
 10. Jag war uti sin fästet smär, som fästet
 Gud, han hjälper mig wist då.
 heller det kan så; Men om jag trosten tar till
 röt det icke dig. Jag här ej ritebommar hätt, ej
 wist dig, Men blir du ritt, så blir du glad, då
 9. Men om du riter ej kan bli, så angärar det
 hjerta bar, som swidit här för dig.
 så tändt en gång på mig, Swad bjuder så mitt
 jag höllt dig fäst. Men innan döden stöder dig,
 fäst mig är. Jag kan ej finna den igen för det
 8. Sa! mina ungdomsglada bar långt bort
 hjerta bar, den war så dert för mig.
 som jag här haft för dig, Den part jag under
 fäst mången tar. Betänk för hwarje lesten stund,
 wistad fäst. Jag här af mina bresta tind' afför-
 7. Jag sorgsen, ensam, lesten går, som ett för-
 fattig wän, Com tro till dig här fäst.
 dig, som röt ditt hädad brost, Då kom i häd en
 som du har utlyst. En något som kan träfta
 wäl hända dig, Då kom i häd din sorgsna wän,
 6. Men om du misnöjd stulle bli, som kan
 wän den hade du i mig.
 wän, som lidit här för dig. Och denna trognast
 som ritebommar här. Men kom i häd en trogen
 mig öfvergar. Jag öfstar dig en bättre wän,
 5. Det war wist för jag fattig war, att du

GS 912

Syra mycket wackra

W i s a s

Den Första.

En affledswisa till en flicka som upplöst det
 kärleksband hwilket förr warit knutit.

Den Andra.

Den döende Ålskaren.

Flicka, jag är trött, nu will jag sofwa cc.

Den Tredje.

Det växer upp en lilja allt uti gröna lunden cc.

Den Fjerde.

A gåstas lär wara ohischeli bra cc.

N:o 63.

Pris 3 fl.

Kahner 1853

håra Mitt jag kan vara en som jag
4. Men nu skall du se på mig med gränsande
penningar han blifver aldrig din.

Men ett är det som mig gläder, Mitt himmelen för
rar rima Stråden mina ögon och nedre på min kind,
3. Sannhanda att det gläder dig att mina tä-

värnen i famnen en stund?

Sannhanda att det dig förtärligt, Mitt jag tar till
gläder, Mitt när som jag gånger åt rofenslund;

2. De rofor och de blader, De göra mig så
han lägger mig i gräset en annan fört.

Sag tror att den ordan mig förtärligt, Jag tror att
Strådet kommer det en annan ögon taget henne bort;

3. Det väder upp en lilla allt uti gröna lunden,
er väder upp en lilla allt uti gröna lunden,

Den Tredje

blida, wäta... Flicka, se! nu tärst engeln mig!
du, då grädet jag med dig! Forta tändens lilla,

2. Men så må du i de längre gräta — Grädet
tans höp.

undervärlden lunden wäta... — det är min läng-

lens Gud mig barmhärtig till sig opp. Mitt uti de
6. Mitt i engeln wäta... — det är min läng-

— det är min läng-

5. Säg mig mitt barmhärtig till sig opp. Mitt uti de
— det är min läng-

4. Mitt i engeln wäta... — det är min läng-

3. Mitt i engeln wäta... — det är min läng-

2. Mitt i engeln wäta... — det är min läng-

1. Mitt i engeln wäta... — det är min läng-

minner dig hwad du har gjort, Hwad du har sagt
och hwad du lofwat mig. Förså ej denna korta
sång, fast den enfaldig är. Den har jag gjort för
du war falsk, För det jag höllt dig kär.

19. Betänk då denna sång min wän, för den
så sorgsen är. Om den besinnas rätt hos dig, han
sanning med sig bär. Ditt hjerta ej orörligt är,
det kan wäl röra sig när som du ser din trogna
wän, Som ömt har älskat dig.

20. Nu har jag min belöning fått för det jag
höllt dig kär, Gud nåde den som fattig är, han
blir förskjuten här. Jag blir förskjuten utaf dig,
för det jag fattig war; Men Gud han är en bätt-
re wän, han rikedomar har.

21. Ett godt farmål jag bjuder dig, för du
förskjutit mig. Jag beder icke ondt för dig, Fast
du så gjort mot mig. Jag tänkte på, att så en
wän, som trohet bar till mig; Men falskhetstun-
gor framme war, de stäcke kärlekselden klar.

Den Andra:

Den döende Ålfkaren.

Flicka, jag är trött, nu vill jag sofwa, Låt mig
wid ditt hjerta slumra in! Gråt dock ej, — det
må du först mig lofwa, Ty din tår den bränner
på min kind.

2. Här är kallt, och ute stormen tjuter, —
Dör! min lifspalm sjunger han uppå... Dock —
hwad gör det! till mitt hjerta sluter Jag ju dig
— är jag ej lycklig då?

3. O! min hand, du kramar — och jag känner,
Hur din kind du lägger emot min — Den är wät

Erpdt hos Erbjörn & Wärdar 1853.

Salmar.

Den Första:

En affledswisa till en Flicka, som upplöst
det kärleksband hwilket förr warit knutit.

När jag uti min enslighet tänker uppå min wän,
Huru troget jag har älskat dig, jag kan ej glöm-
ma den, Som jag i en så långer tid med trohet
har bemött; Men genom falska menskers list, du
skildes från mitt bröst.

2. Men är du sjelf orsaken till den sorg, som
jag skall genomgå, Så betänk hwad du har gjort
förrän du läggs i graf, Wi glädde hwarandra åt
den tid då wi fick talas wid, Men när vår wil-
ja blef uppfylld, då öfswergaf du mig.

3. Ja, trohet får en sådan lön, det har jag
nu förstått. Den, som af hjertat älskar dig, blir
aldrig mest försmädd. Jag glädde mig allt åt det
hopp, som jag till dig har satt; Jag tänkte: en
gång så blir det ljus, — men nu liknar det en
natt.

4. Fast nu det synes tungt för mig, för mina
sorgsna dar, Så tror jag Gud kan hjälpa mig
och lönen åt dig spar. Jag har mång tusen tår-
rar fält, för det jag höllt dig kär, Det kärleks-
band, som knutit war, det redan upplöst är.